

единъ пѣтелъ на плета, удари криле и изку-
курига. Бѣше ми ожъднѣло. Озърнахъ се —
гледамъ малкия изпрегналъ воловетѣ и ги
милва по челата, а отъ лѣво шумоли стубела
на бѣлокаменна чешма. Що ще чешма срѣдъ
двора?

Велко млъкна и дълго гледа въ огни-
щето.

— Не ти е грозенъ съня. Кое бѣше
момчето?

— Димчо.

— Димчо ли? Охъ, на мама!

Невѣстата притисна детето до гърдитѣ
си, наведе се надъ него и на устнитѣ ѝ трепна
чудна майчина усмивка.

● — Сега, когато го видѣхъ, разбрахъ, че
е то. Снощи не знаехъ. Я налѣй пакъ! Туй
бардуче да ми го дадешъ, ще го нося въ го-
рата. То е отъ тетюво време. Донелъ го е
нѣкога отъ Узунджовския панаиръ. На всѣка
сватба отъ него сж пили грѣта ракия. Ще го
напълня съ жълтици. Ти го зарови въ земята
подъ петровката, въ коренитѣ. Когато Димчо
стане на шестнайсетъ години, какъвто ми се
присъни, изрови го и му го дай. Да си купи
волове. Туй ще му е отъ мене. Налѣй де!

Младата жена покорно стана, сложи де-
тето на рогозката и то зарита нагоре съ го-
литѣ крачка. Налѣ.

— Стига си пилъ!—продума страховито тя.